

တရားဆရာ - ဒျန်း

ဟောရှင်သန်မြင်းနတ်ဘုရား

အမည် - မိုးသက်ခိုင်

ကလောင်-ချန်း

အမျိုးအစား-ရှန်းရှု

အမှောင်ရှင်သန်ခြင်းနတ်ဘုရား ...

အပိုင်း(၁)

စကြဝဠာကြီးရဲ့ အလင်းစက်ဝန်းစု တစ်ခုမှာ သန့်စင်သည့် ဓာတ်သဘာဝ အရာများ စွာကို ဖန်တီးသူရှိနေသည် ...

အရောင်အဝါမျိုးစုံဖြင့် တောက်ပနေသော ထိုအရာများကို ဖန်တီးသူသည် အပင်ငယ်လေး တစ်ပင်ကို စိုက်ပျိုးလိုက်သည် မှ ကြီးပြင်းလာသည် အထိ စောင့်ရှောက်နေသော ပုံစံဖြင့် အရိပ်ကြည့်နေခဲ့သည် ...

ပုလဲလုံးများ လို ရှိနေသော ထိုအရာတို့ ၏ ပုံစံက လှပပြီး အရွယ်အစားအားဖြင့်တော့ ဂြိုဟ်ကြီးတစ်ခုထက်ပင် ကြီးနေနိုင်၏ ...

သူမ၏ အသွေးအသားများ ဖြင့် ဖန်တီးနေသော ထိုအရာတို့ သည် ဖွံ့ဖြိုးနေဆဲပင် ...

သူမက နိယာမအားလုံး၏ အထက်၊ စကြဝဠာကြီးနှင့် တစ်သားတည်းကျသော သဘာဝ၏ မိခင်ကြီးပင်ဖြစ်သည် ...

သူမက ခန္ဓာကိုယ်မရှိ၊ မမြင်တွေ့နိုင် ...

သူမရှိသည် ကိုသာ သိနိုင်သော စိတ်ဝိညာဉ်တစ်ခုလို တည်ရှိမှုမျိုး ဖြစ်၏ ...

စကြဝဠာကြီး၏ အစဦးဆုံးတွင် တည်ရှိခဲ့သော စိတ်ဝိညာဉ်တစ်ခု ဖြစ်ကာ စကြဝဠာကြီးက မွေးဖွားပေးလိုက်သည် ဟု ဆိုနိုင်သည် ...

သူမတွင် ဖွားဖက်တော် တစ်ယောက်ရှိပြီး ထိုအရာက "အချိန်"ပင် ဖြစ်သည် ...

သူမတို့လိုပင် စကြဝဠာကြီးနှင့် ယှဉ်တွဲမွေးဖွားလာသူ အခြားတစ် ယောက်လည်း ရှိနေခဲ့သည် ...

ထိုအရာကတော့ အားလုံးသိသည့် အမှောင်ထုကြီးပင် ...

အမှောင်ထုသည် သူမထက် ပိုမိုကြီးကျယ်ကာ စီနီယာ ကျသည် ...

အားလုံးက အတူတကွ နေထိုင်ကြပြီး အရာအားလုံးကို မျှဝေအုပ်စိုး ခဲ့သည် ...

သဘာဝရဲ့ မိခင်ကြီးရယ် အချိန်ရယ် အမှောင်ထုရယ်ဟာ သူတို့ သုံး ယောက်ရဲ့ တည်ရှိမှုပြရပ် အဖြစ် တစ်စုံတစ်ခုကို ပုံဖော်ဖို့ အကြံဖြစ်လာ ခဲ့တယ် ...

ဒါက ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု ဖြစ်တည်လာဖို့ အကြောင်းအရင်းပဲ ...

သူတို့ သုံးယောက်က အစီအစဉ်ကို ပုံဖော်ဖို့ စတင်ခဲ့ကြတယ် ...

သဘာဝရဲ့ မိခင်ဟာ ဓာတ်သဘာဝတွေကို ပုံဖော်ထုဆစ်ခဲ့ပြီး အချိန် ကတော့ လူသားတွေနဲ့ အပင် တွေကို ပုံဖော်ထုဆစ်ခဲ့တယ် ...

အမှောင်ထုကတော့ အချိန်နဲ့ သဘာဝမိခင်ကြီးရဲ့ အကြံအတိုင်း က မှာကြီးကို အဆိုးနဲ့ အကောင်းမျှချေမှာ ရှိနေဖို့ ဆွဲအားနဲ့ ဟန်ချက် အား

လုံးကို ဖန်တီးခဲ့တယ် ...

နှစ်သန်းပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြာလာတဲ့ အခါမှာ တော့ သူတို့ ရဲ့ ဖန်တီးမှုက အသက်ဝင် လာခဲ့လေပြီ ...

အလင်းဟာ ပထမဆုံး ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဓာတ်သဘာဝဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့ နောက်မှာ မီး၊ ရေ၊ လေ၊ မြေဆိုတဲ့ ဓာတ်လေးပါးက ဖြစ်ပေါ်လာတယ် ..

.

အချိုးစုံတဲ့ များ စွာသော ဓာတ်သဘာဝတွေဟာလည်း သူ့ရဲ့ နောက် မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါက်ဖွားလာကြသည် ...

သဘာဝ၏ မိခင်၊ အချိန်နှင့် အမှောင်ထုတို့ သည် သူတို့ ဖန်တီးထား သော လက်ရာအပေါ်တွင် လောကသုံးခုကို ခွဲခြားလိုက်၏ ...

အမှောင်သည် မြေအောက်လောက ...

အချိန်သည် လူတို့ ၏ လောက ...

သဘာဝ၏ မိခင်သည် နတ်ဘုရားတို့ ၏ လောက ...

လောကဓာတ် သဘာဝများ သည် ဖန်တီးစဉ်က စိတ်ဝိညာဉ် ထည့် သွင်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် လွန်စွာ သဟဇာတ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ထိုနေရာအတွက် ပိုမိုအသက်ဝင်ခဲ့သည် ...

ဓာတ်သဘာဝတွေရဲ့ သစ္စာခံမှုကိုရရှိခဲ့ရင် သူဟာလည်း နတ်ဘုရား တစ်ပါးပဲ ...

နေရောင်အောက်တွင် မြက်ခင်းပြင်ကြီးသည် ယိမ်းနွဲ့စွာ လှုပ်ရှားမှု ပြုပြီး လေထုနှင့် အတူ ကခုန်၏ ...

စိမ်းစိုသည့် မြက်နုများက ထိုသို့ ကခုန်နေသည် ကို ကြည့်ရင်း စိတ် အစုံကိုအေးချမ်းစွာ ထားပြီး အနားယူနေသည့် ကလေးငယ်တစ် ယောက်၌ မည့် သည့် အလိုလောဘမှ မရှိပေ ...

"ဆွင့်အနံ့ရှိ ... ဆွင့်အနံ့ရှိ ... "

အဝေးတစ်နေရာ လေထုထဲမှ စကားသံသည် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီး ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည် ...

"အမေ ... သားဒီမှာ ... "

သူ၏ မိခင်အသံကို ကြားသည် နှင့် ကပိုကရို ပြေးလာခဲ့သော က လေးငယ်သည် ရောက်သည် နှင့် မိခင်၏ ပြုံးရယ်ကာ ဆန့်တန်းထား သော လက်နှစ်ဖက်ကြားကို တိုးဝင်လိုက်သည် ...

ကလေးငယ်၏ နာမည်က ဆွင့်အနံ့ရှိ ဖြစ်သည် ...

"အမေ ဘာလို့ သားကို အစောကြီး လာခေါ်တာလဲ" ဆွင့်အနံ့ရှိက သူ၏ အမေကို ဖက်ကာမေးသည် ...

"သားကို သတိရလို့ ပေါ့ ... အဖေကြီးလည်း ရောက်နေပြီလေ" သူမ က ဆွင့်အနံ့ရှိ၏ ပါးကိုအသာနမ်းရှုံ့ကာ ပွေ့ချီသွားခဲ့သည် ...

တိတ်ဆိတ်သော တောတောင်ကြီးအတွင်း ဆွင့်အနံ့ရှိသည် သူ၏ မိ ခင်အသံက အချို့မြိန်ဆုံးဖြစ်ကာ သူမ၏ မျက်နှာသည် ခမ်းနားမှု အပြ ည့်စုံဆုံး ဖြစ်၏ ...

ဆွင့်အနံ့ရှိတို့ နေသည့် နေရာက အနောက်ဘက်တစ်ခုလုံးကို

တောင်စွယ်များ ကာရံထားကာ အရှေ့ဘက်တွင် မြစ်ပြင်ကြီးက အဆုံးမဲ့
ဟန်ဖြင့် တည်ရှိသည် ...

ထိုအရာနှစ်ခုလုံးကြား လွင်ပြင်ငယ်လေးသည် သူ၏ အိမ်ပင် ...

မိသားစုဝင်လေးယောက်သာ ရှိသော သူတို့ မိသားစုလေးက လွဲလျှင်
သည် အရပ်၌ တခြားသူက မရှိ ...

"ပါပါး ... မာမားနဲ့ ကိုကို ပြန် လာပြီ ... "

ဝါးတောကြီးအတွင်း ရိုးရှင်းစွာ တည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်ငယ်
လေး၏ ပြတင်းဝတွင် လေးနှစ်အရွယ် ကလေးမလေးသည် ထိုစကား
လုံးတို့ ကို အဆတ်မပြတ် ရေရွတ်နေခဲ့သည် ...

"ညီမလေး ကိုကို မင့်အတွက် ဘာယူလာခဲ့တယ် ထင်လဲ" ဆွင့်အန့်ရှိ
သည် သူ၏ အမေလက်တွင်းမှ မြန်ဆန်စွာ ဆင်းလိုက်ပြီး ညီမဖြစ်သူထံ
ပြေးသွားခဲ့သည် ...

7နှစ်အရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်သော ဆွင့်အန့်ရှိသည် သူ၏ ညီမဖြစ်သူကို
ပေါင်ပေါ်တင်ကာ အင်္ကျီအတွင်း ထည့်ယူလာခဲ့သော မြက်ခမောက်
လေး တစ်လုံးကို ထုတ်ပြီး သူမ၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် ကျကျနန
ဆောင်းပေးလိုက်သည် ...

"ရှိရှိ ... ညီမလေး မင်းကအမေပြီးရင် အလှဆုံးပဲ"

ဆွင့်အန့်ရှိက ပြောသည် တွင် ကလေးမက ရိုးရှင်းစွာ သဘောကျဟန်
ဖြင့် ဖြူစင်စွာရယ်၏ ...

"သား ... အမေအတွက်ကျ မပါဘူးလား"

ကူးရိုက သူ့သားငယ်အပေါ် ခါးလေးထောက်ကာ ပြုံးစိစိဖြင့် မေးလို

က်သည် ...

"အာ ... အမေ့ကိုက အဖေပေးမှာ ပေါ့"

ဆွင့်အန့်ရီ၏ စကားကြောင့် တံခါးအနီး ရောက်နေခဲ့သော သူ၏ အဖေ ဆွင့်ဖန်းက ထိတ်လန့်သွားခဲ့ကာ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အသာလစ်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ရသည် ...

"ရှင်ပြေးမယ် မကြံနဲ့ ဘယ်မှာ လဲ ကျွန်မအတွက် လက်ဆောင်" ကူးရီက ဆွင့်ဖန်းကို စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည် ...

"ဒါဘဲလေ ဂရုမစိုက်တဲ့ သူ ဆိုတာ"

ဆွင့်အန့်ရီသည် သူ၏ အဖေကို အန္တရာယ်တောထဲ တွန်းပို့ပြီးနောက် "ရီရီ" ကို ချီပိုးရင်း သူ၏ အဖေကို မျက်စပစ်ပြကာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ...

ဆွင့်ဖန်းသည် သူ၏ သားဖြစ်သူကြောင့် ပြောစရာစကားပင် မဲ့သွားရသည် ...

သည် ခွေးကောင်လေးက သူ့ကိုအမှန်ပင် ဒုက္ခပေးသွားခဲ့သည် ...

"ဘယ်မှာ လဲ ကျွန်မအတွက် လက်ဆောင်"

"အာ ... မိန်းမ ခဏနေပါဦး ငါ ... "

"ဒါဆိုရှင် ပါမလာဘူးပေါ့" ...

"ဟို ... ဟို ... "

မကြာခင် ဆွင့်ဖန်း၏ အော်ဟစ်သံကား ထိုနေရာတစ်ခုလုံးကို အသံတန်ဆာဆင် သွားခဲ့ရသည် ...

"ခွေးကောင်လေး ပြီးမှ မင်းနဲ့ ငါ ကောင်းကောင်း တွေ့မယ်" ...

တစ်ခုတည်းသော မိသားစုလေးသည် မည့် သည့် အခါကမှ အထီးကျန်ခဲ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ ...

ဆွင့်အနံ့ရှိက သူ၏ ညီမလေးနှင့် အတူ ကစားလို့ ဝမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင် လာခဲ့ပြီး တံငါမိသားစုလေး၏ ထမင်းပိုင်းကို စုံညီစွာ စားသောက်ကြသ ည့် ...

"ရိုရို ... ရော့ဒါက ပါပါး သမီးလေးအတွက် သီးသန့်ချက်ထားတာ" ဆွင့်ဖန်းသည် နီရဲစွာ ချက်ပြုတ်ထားသော ပုစွန်လုံး အသားအိအိလေး များကို ခွက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည် ...

"ဒါက မိန်းမ အတွက်" ဆွင့်ဖန်းက ပြုံးရွှင်စွာ ထည့်ပေးနေသည် ...

"ကဲစားကြတော့ ..." ဆွင့်ဖန်းက ထိုသို့ပြောသည် နှင့်

"အဖေ သားအတွက်ရော ... သားအတွက် ... "

"မင်းက ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားဖမ်းပြီးမှ စား.."

ဆွင့်အနံ့ရှိ ကခဏတာ မှ င်တက်သွား၏ ...

"အာ ... အဖေ အကျင့်ပျက်နေပြီ"

"ဟား ... ဟား"

မိသားစုလေး၏ ရယ်သွမ်းမှုများက မြစ်ပြင်ကြီးကိုပါ ဖြတ် ကျော်သွားလိုက်ဟန် ရသည် ...

"ကိုကို ညီမလေးဆီက စား"

"ငါ့ ရိုရိုလေးက အတော်ဆုံးပဲ ..."

မိသားစု ထမင်းဝိုင်းလေးက သိပ်ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှု မရှိ
သော်လည်း ပြည့်စုံမှု အပြည့်ရှိသည် ..

ဆွင့်အန့်ရိုက မနက်ခင်း မိုးမလင်းခင်ကပင် သူ့အဖေ၏ တံငါလှေငယ်လေးကို စီးကာ မြစ်ရေပြင်ထဲကို ထွက်သွားခဲ့သည် ...

ဤအရာကသူ၏ ပုံမှန်အကျင့်ဖြစ်ကာ မနက်ခင်းတွင် တောက်ပသော အာရုံဦး၏ လင်းရောင်ခြည်ကို ခံစားလို၍ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ...

အဆုံးမရှိသော မြစ်ပြင်ကြီး၏ ရှေ့မှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်လာသော နေဝန်းနီသည် ဆွင့်အန့်ရိုကို ကျော်လွန်ကာ အနောက်ဘက် တောင်ရိုးများ အထိ ဖြန့်ကြက်လိုက်သည် ...

"နွေးလိုက်တာ နောက်ရက်ဆို ညီမလေးကို ခေါ်လာရမယ်"

ဆွင့်အန့်ရိုက ရေရွတ်လိုက်သည် ...

အချိန်အတော်ကြာပြီးနောက် ဆွင့်အန့်ရိုက နေရောင်ကိုအားရအောင် ခိုလှုံပြီးသည် နှင့် တံငါလှေကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ မြစ်ကမ်းစပ်တွင် တည်ထားသော သူတို့ အိမ်ငယ်လေးကိုပြန်ရန် ပြင်လိုက်သည် ...

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်သည် ရုတ်ခြည်းနီရဲလာခဲ့ပြီး မညှ့် သညှ့် အရာကများ တန်ဆာဆင်လိုက်သည် ကို မသိရလောက်အောင် ဖြစ်လာသည် ...

ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံများ သည် လည်း အဝေးတစ်နေရာ ဆီမှ ပျံ့နှံ့လာခဲ့ပြီး မြစ်ရေပြင်က တုန်ခါမှုကြောင့် ဘောင်ဘင်ခတ်လာ၏ ...

ဆွင့်အန့်ရိုသည် သူ၏ တံငါလှေငယ်လေးကို မြေမြေစွာကိုင်လျက်

ကောင်းကင်ထက်ကို ကြောက်အားငယ်စွာမော့ကြည့်မိသည် ...

ကောင်းကင်ထက်မှ ကြီးမားသော အရှိန်အဝါနှစ်ခုသည် အထက် ကောင်းကင်နှင့် အောက်ခင်းမြစ်ရေပြင်ကို ရိုက်ခတ်ကာ ဆွင့်အနံ့ရှိတို့ နေထိုင်ရာ အနီးကိုတဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာနေသည် ...

မည်မျှပြင်းထန်လိုက်တဲ့ အဖျက်စွမ်းအားလဲ ...

သူ၏ မျက်စိအစုံဖြင့်မြင်နေရသည် က ကြီးမားသော နဂါးနက်ကြီး တစ်ကောင်နှင့် လူသားတစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည် ...

နဂါးနက်ကြီးက သူ၏ အမြီးအားသံကြိုး တစ်ခုလို ယမ်းလွင့်လိုက် သည် နှင့် တိုက်ခိုက်နေသောသူက အလင်းမန္တန်ပြား တစ်ခုကို ထုတ်ဖော်ကာ ကာကွယ်ထားလိုက်သည် ...

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ချက်ချင်းဆိုသလို ထိုသူက နဂါးနက်ကြီး၏ အမြီးမှ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး မြေပြင်ထက်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်၏ ...

ဘုန်းဟူသော အသံကြီးနှင့် အတူ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြုတ်ကျလာသော နဂါးကြီးသည် ဆွင့်အနံ့ရှိတို့ အိမ်အနီးရှိ ဝါးပင်များကို ပြားပြားဝပ် သွားစေခဲ့သည် ...

ထိုနဂါးနက်သည် လွင့်ပစ်ခံရခြင်းကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော အမျက်ဒေါသက မီးလျှံများ အဖြစ် ပြောင်းလဲကုန်၏ ...

ပြောင်းလဲလာသော မီးလျှံမှန်သမျှသည် လွင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး၏ အထက်မှ မြစ်ရေပြင်အတွင်း လျှံကျသည် အထိ များ ပြားနေခဲ့သည် ...

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဆွင့်အနံ့ရှိ က ကြီးစွာထိတ်လန့် သွားခဲ့သည် .

သူ၏ အိမ် ...

အဖေ ... အမေနဲ့ ရိုရို ...

အပိုင်း (၂)

နဂါးနက်ကြီးက ကောင်းကင်ထက်သို့ မြန်ဆန်သောအရှိန်ဖြင့် ပြန်
တက်သွားခဲ့ပြီး နဂါးမီးလျှံများအား မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ...

တစ်ဖက်သောသူက မာန်သွင်းအော်ဟစ်ကာ လက်သီးတစ်လုံးကို ပ
စ်သွင်းလိုက်သည် နှင့် လေထုနိယာမ ဆက်ကြောင်းများ သည် ပေါက်ပြ
သွားပြီး နဂါးနက်ကြီး၏ ဦးခေါင်းဖြင့် လျင်မြန်စွာ မိတ်ဆက်မိသွား
သည် ...

သည် တစ်ခါတွင် တော့ နဂါးနက်ကြီးသည် အနောက်ဘက်
တောင်ရိုးများ ထိအောင် လွင့်စဉ်သွားခဲ့ပြီး သူပြုတ်ကျခဲ့သည့် တောင်ရိုး
က ချတောင်ပို့ကြီးတစ်ခုကို ရိုက်ဖြိုလိုက်သကဲ့သို့ ဗွစာကျဲသွားခဲ့သည် ...

အထက်ကောင်းကင်ယံတွင် ရှိနေခဲ့သော တန်ခိုးရှင်သည် လည်း
နဂါးနက်ကြီး၏ နောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကြီး တ
စ်ခုလုံးကို ထပ်မံမုန်တိုင်းထန် စေလိုက်သည် ...

မပြီးဆုံးနိုင်သေးသော တိုက်ပွဲသည် တခြားတစ်နေရာသို့
ရွှေ့ပြောင်းသွားသည့် တိုင် ရိုက်ခတ်မှုများက ပတ်ဝန်းကျင်ပေ တစ်
သိန်းကျော်လောက်ကို ပျံ့နှံ့နေဆဲရှိသည် ...

"ဆွင့်အန်ရီ"

သူ၏ မျက်ဝန်းငယ်များက တစ်နေရာထဲကိုသာ စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေ

မိသည် ...

မည်သည့် လှုပ်ခတ်မှုကမှ သူ့အပေါ် မသက်ရောက်တော့ဟန်ဖြင့် တံငါလှေငယ်ကို ခပ်မြန်မြန် လှော်ခတ်လိုက်ကာ မီးပင်လယ်ဝေနေသော သူ၏ အိမ်ကို အကောင်းအတိုင်း မြင်တွေ့လိုသည့် စိတ်အားထက် သန်မှု တစ်ခုထဲသာလျှင် သူ့ထံ ကျန်ရှိတော့သည် ...

တိုက်ပွဲ၏ ပြင်းထန်မှုကြောင့် တုန်ခါနေသော လှိုင်းများ သည် လှေငယ်လေးကို ဘောင်ဘင်ခတ်စေလျက် ရှိနေခြင်းကြောင့် ဆွင့်အန့်ရီ၏ မည်မျှပင် ကြိုးစားလှော်ခတ်နေသည့် တိုင် သူ၏ အိမ်အိုလေးနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာလာနေသည် ...

"အမေ ..."

ဆွင့်အန့်ရီ၏ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံက သာမန်လူတစ်ယောက် အဖို့ ဆိုလျှင် စိတ်ဝိညာဉ်သည် ပင် ထိုအော်သံ၏ ကျယ်လောင်မှုအောက်မှာ သူ၏ ရုပ်ခန္ဓာကို စွန့်ခွာသွားရလောက်အောင် ပြင်းထန်လွန်းသည် ...

သို့သော် ထိုတိုက်ပွဲ၏ ကျယ်လောင်မှု အောက်တွင် တော့ ဆွင့်အန့်ရီရဲ့ အသံက အစအနုပင်မကျန် ...

ကောင်းကင်ထက်မှ တိုက်ပွဲသည် ဆွင့်အန့်ရီတို့ ၏ လွင်ပြင်ကို အပြီးတိုင် ကျောခိုင်းသွားသည့် အချိန်မှ သာ သူ၏ အိမ်အိုလေးအနီးကို အမြန်ပြေးတက် လာနိုင်သည် ...

ငြိမ်းသေခြင်း မရှိသေးသည့် နဂါးတစ်ကောင်ရဲ့ အကြွင်းအကျန် မီးစများ သည် သူ၏ အင်္ကျီနှင့် ဆံစများကို လောင်ကျွမ်းလာသည့် တိုင် ဆွင့်အန့်ရီက ထိုအရာ၏ အပူဒဏ်ကို ခံစားရပုံမပေါ်ချေ ...

အသံတိတ်စွာ ကျဆင်းလာသော သူ၏ မျက်ရည်စများက ထိုအပူဒဏ်ကို ငြိမ်းသတ်ပေးသည် ...

"အမေ ... အဖေ ... "

"ရီရီ ..." ဆွင့်အနံ့ရိုက ခေါင်တိုင်မှ စ အိမ်ဦးကြမ်းပြင်အဆုံး လောင်ကျွမ်းနေသည့် သူဝါးအိမ်အိုလေးအား မြင်လိုက်ရသည့် အခိုက်အတန့်တွင် တီးတိုးစွာ ရေရွတ်လိုက်မိပြီ ...

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဆွင့်အနံ့ရို၏ ခြေလှမ်းများက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောက်ဆုတ်နေမိသည် ...

သူကား ကြောက်သည် ...

သူ၏ အတွေးကိုလည်း ကြောက်သည် ...

တွန့်ဆုတ်စွာပင် သူ၏ မျှော်လင့်ချက် ကျဆုံးရသည့် အခိုက်အတန့်၌ အခွင့်အရေးဆိုတာလဲ တစ်စုံတစ်ရာလေးမှ မရှိနိုင်တော့ပြီ ...

ဒါက ငါ့ဘဝရဲ့ ကံကြမ္မာလား ...

ဆွင့်အနံ့ရိုက သူသိတတ်သည့် အချိန်မှ စကာ တစ်ရက် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဆိုက်ရောက်လာမည်ကို မည်သည့် အခါကမှ တွေးဖူးခဲ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ ...

သူ၏ မိသားစုလေးသည် အဖေတစ်ယောက်၏ ဂရုစိုက်မှု ... အမေတစ်ယောက်၏ ယုယမှု ... နှင့် ရီရီ ကလေးရဲ့ နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးကလေးများ သာ ရှိသည် ...

မြက်ခင်းစိမ်းလွင်ပြင်ကြီး ထက်တွင် သူ၏ မိသားစုလေးနှင့် အတူ ရှိနေချင်သည့် အတွေး ...

ရီရီလေးနှင့် အတူ မြစ်ရေပြင်ထက်မှာ နေထွက်တာကို စောင့်ကြည့်
ချင်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ ရိုးရှင်းလေသော အတွေး ...

ဒါလေးတွေက ငါ့အတွက် ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား ...

နောက်ပြီး ငါပြန်လာတိုင်း ဆီးကြိုတတ်တဲ့ ငါ့အမေရဲ့ လက်တစ်
စုံကိုရော ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆုပ်ခွင့်လေး ...

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် (၇)နှစ်သားကလေး တစ်ယောက်အတွက် လက်ခံရန်
ခက်ခဲသော အတွေးအမြင်အားလုံးသည် အဆုံးထိ ဆက်လျှောက်သွားဖို့
ရန် ခွန်အားဖြစ်လာခဲ့သည် ...

မြစ်ရေပြင်ကြီးနှင့် တောင်တန်းများ ၏ မြူဆွယ်မှုကြောင့် ရုတ်တရ
က်သည်းထန်လာသော မိုးရေပေါက်များ သည် သူ၏ အိမ်ပျက်ကြီးကို
သွားဖို့ ရာ လမ်းတစ်ခု ဖန်တီးပေးခဲ့သည် ...

သူအိမ်ထဲ ဝင်လာမိသည့် အခိုက်အတန့်တွင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထား
ခဲ့သည့် တိုင် စိတ်ပျက်အားငယ်မှုနှင့် အဆုံးသတ်မှုက ဆွင့်အန်ရီကို
ယူကျုံးမရ ဖြစ်လာစေသည် ...

သူကား သူ၏ စိတ်အတွက် မည်သည့် အရာနှင့် ဖြေလျော့ရမည်ကို
တောင် မတွေးနိုင်တော့သည် အထိပင် ...

ဒုန်း ဟူသော အသံနှင့် အတူ မီးသွေးတုံးများ လို ရှိနေခဲ့သည့် အရာ
ရှေ့တွင် ခူးထောက်ချလိုက်သည် ...

ခွဲခြားကြည့်ရလျှင် သေချာသည် ကတော့ သူ၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ရီရီ
၏ ရုပ်အလောင်းများ သာ ...

မျှော်လင့်ချက်သည် သုဿာန်တစ်ပြင်လို ဆိတ်တုန်း၏ ...

သူ၏ အဖေ ဆွင့်ဖန်းက မိန်းမနှင့် သမီးငယ်ကို တတ်စွမ်းသမျှဖြင့်
ရိုးရှင်းစွာ ကာကွယ်ပေးခဲ့သည့် ပုံပင် ...

ဆွင့်ဖန်းသည် အပြင်းထန်ဆုံးသော မီးတောက်များအား သူ၏
ကျောပြင်ကိုသာ အရင်လောင်ကျွမ်းစေ၏ ...

ရိုရိုကလေးသည် လည်း အောက်ဆုံးတွင် ...

တစ်ဝက်တစ်ပျက် လောင်ကျွမ်းထားသော မြက်ခမောက်လေးကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လို့ ပေါ့ ...

သူမ ဘယ်လောက် ကြောက်ခဲ့ရမလဲ ...

ထိုအရာများကို တွေးမိရင် ဆွင့်အန့်ရီသည် သွေးမျက်ရည်များကို
တားဆီးရန် မစွမ်းသာခဲ့ပေ ...

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိ ...

ဆွင့်အန့်ရီသည် အားရအောင် ဒူးထောက်ငိုပြီးမှ သူ၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့်
ရိုရို ကလေးရဲ့ ပင်ပန်းနေသော ရုပ်အလောင်းများကို မြှုပ်နှံပေးဖို့ ရာ
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ...

မှောင်မိုက်သော ညအရောင်အောက်တွင် လက်ဗလာဖြင့် မိသားစုအ
တွက် ရည်ရွယ်ကာတူးသော မြေတွင်းသည် လက်သည်းခွံများကိုပါ ကျွ
တ်ထွက်စေသည် ...

ချွန်ထက်နေသော ကျောက်စများက လက်ဝါးပြင်ကို ထွင်းဖောက်၏

...

မနက်ထိတိုင်အောင် ကျဆင်းနေသော မိုးက သူ့ကို ကူညီသည့် တစ်ဦးတည်းသော အဖော်ပင် ...

မနက်ခင်းမှ ခက်ခဲစွာ ဆွဲယူခဲ့ရသော ရုပ်အလောင်းသုံးခုကို စိတ်တိုင်းကျအောင် မြှုပ်နှံလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှာ ဘဲ တစ်ပင်တိုင် ဝါးသုံးပင်ကို မိသားစုအတွက် ရည်ရွယ်လျက် သေသပ်စွာ စိုက်ထားလိုက်သည် ...

မီးလောင်ကျွမ်းခဲ့သော သူ၏ အဖေ၊ အမေနဲ့ ရီရီ ...

မြေကြီးကပေးသည့် အအေးဓာတ်နဲ့ စိမ့်ဝင်သွားတဲ့ မိုးရေပေါက်တို့က မသေခင် နာကျင်ခဲ့ရတဲ့ အပူဒဏ်ကို ဖြေလျော့ပေးနိုင်ရန် မျှော်လင့်နေမိသည် ...

သူစိုက်ပျိုးခဲ့သည့် ဝါးပင်ငယ်လေးများကလည်း နောက်အခါ သူ၏ မိသားစု အေးချမ်းစေလိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ပင် ...

ဆွင့်အနံ့ရှိသည် သူ၏ အမှတ်တရလေးများကို တွေးမိပြီး နာကျင်စွာ တစ်ခါတော့ ပြုံးလိုက်မိသည် ...

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် နဂါးနက်တစ်ကောင်နှင့် အလင်းစက်များ ဖြာထွက်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်သည် သူ၏ စိတ်ဝိညာဉ်အတွင်း ဖျောက်ဖျက်မရအောင် စွဲထင်လာသည် ...

သူ့မိသားစု အုတ်ဂူလေးရှေ့တွင် အရိအသေ ပြုလိုက်ကာ ...

"အဖေ ... အမေ ... ကောင်းမွန်စွာအနားယူပြီး နေရစ်ပါ"

"တစ်နေ့အမေတို့ ဆီ ပြန်လာတဲ့ အခါ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဦးခေါင်း

တွေအတွက် ချမ်းသာပေးဖို့ တောင်းဆိုတာကို အမေတို့ ကြားရလိမ့်မယ် ... "

"ရိုရို ညီမလေးရဲ့ မြက်ခမောက်လေးကိုတော့ ကိုကို ပြန်ယူသွားမယ် ...

ရိုရိုကို သတိရတဲ့ အခါတိုင်း ထုတ်ကြည့်ဖို့ လေ ... "

ဆွင့်အနံ့ရှိက သည် နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားဖို့ ကို ရွေးချယ်ခဲ့ သည် ...

ပျက်စီးနေသော သူ၏ အိမ်အတွင်းမှာ တော့ အရိုးမပါသည့် ဟင်း လှီးဓားမ တစ်ချောင်းရယ် သူ့အမေထားရစ်ခဲ့တဲ့ အရိုင်းဆန်သည့် ခပ် ဟောင်းဟောင်း ဒင်္ဂါးပြားတစ်ခုရယ်သာ မီးမလောင်လို့ ကျန်ခဲ့သည် ...

ဆွင့်အနံ့ရှိသည် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု ...

ဓားမတစ်ချောင်းနဲ့ ခပ်ဟောင်းဟောင်း ဒင်္ဂါးတစ်ပြား ...

မြက်ခမောက် အစုတ်လေးကိုတော့ ရင်ခွင်မှာ ပိုက်လို့ ပေါ့ ... သူ့ရဲ့ အိမ် မဟုတ်တော့တဲ့ အိမ်ကို ကျောခိုင်းရင်း မြစ်ရေပြင်ကို တက်မတစ် ချောင်းနှင့် ဖြတ်ကျော်ရင်း ...

ကလေးတစ်ယောက်၏ လိုချင်တပ်မက်မှုသည် မည်သည့် အရာ ဆို သည် ကိုတော့ နတ်ဘုရားတစ်ပါးပင် သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့ပေ ..

.

ရေလယ်ပြင်တောင်ထွန်း ဘိက္ခုဝေနေတဲ့ ကျွန်း ...

အဆုံးအစ မရှိသောရေပြင် ... တောင်တစ်လုံးလို မားမားမတ်မတ် ရှိနေသော ကျွန်းစုကြီးတစ်ခုသည် မြစ်ရေများ မည်သို့မှ မဖုံးလွှမ်းနိုင် လောက်အောင် ကြီးမားကာ ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေသည် ...

ထိုတောင်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် သပိတ်တစ်လုံးကို မှောက်ထားသည့် ပုံစံရှိကာ နေရာတစ်ခုလုံးက စိမ်းစို၏ ...

တောင်ပတ်လည်တွင် ကျောက်ထွင်းတံတားတစ်ခုကို တည်ဆောက် ထားပြီး အထက်တောင်ထွတ်ဖျားဆီမှ ကျဆင်းလာသော အုန်းမောင်းခေါက်သံသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ တိုင်အောင်ပျံ့နှံ့၏ ...

မွေးပျံ့သော သစ်တောရနံ့သည် အုန်းမောင်းသံနှင့် လွန်စွာပန်ကျသ ည် ...

နှစ်လကြာပြီးနောက် ...

ဆွင့်အနံ့ရှိ၏ လှေငယ်လေးသည် မြစ်ရေပြင်၏ မုန်တိုင်းမှန်သမျှကို ဖြတ်ကျော်ကာ ခရီးဆက်နေသည် ...

မြစ်ရေကိုသောက် ငါးကိုအစိမ်းစားပြီး မျှော်လင့်ချက်အတွက် ခရီး ဆက်သော ဤသူငယ်သည် ထွက်ပေါ်လာသော အုန်းမောင်းသံအောက် တွင် ခဏတာ အေးချမ်းမှုကိုရ၏ ...

ဆွင့်အနံ့ရှိသည် ထိုအေးချမ်းမှု၏ အရသာကြောင့် ပင် အုန်းမောင်း သံ ပျံ့လွင့်လာရာအရပ်ကို မှန်းဆကာ လှော်ခတ်လိုက်သည် ...

ပျံ့လွင့်နေသော အုန်းမောင်းသံသည် အနီးအနားမှ ထွက်ပေါ်လာသ ည် ဟု ထင်ရသည့် တိုင် ရှာလို့ ကမတွေ့ ...

ဆွင့်အနံ့ရှိသည် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး မနားမနေ ရှာဖွေပြီးသည့် အချိန်တွင် မျက်တောင်တစ်ခတ် အတွင်း သပိတ်သဏ္ဌာန်ရှိသော တောင်တစ်လုံးလို ကျွန်းစုတစ်ခုက ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည် ...

ဆွင့်အနံ့ရှိက ထိုတောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည့် အခိုက်အတန့်တွင် မှ င်တက်မိ၏ ...

"ဒီလောက်ကြီးတဲ့ တောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ငါဘာလို့ မမြင်နိုင်ရတာလဲ"

ဆွင့်အနံ့ရှိက သူ၏ လှေငယ်လေးကို ကျွန်းစပ်နားအထိ လှော်ခတ်သွားလိုက်သည် ...

ကျွန်းစပ်၏ သဲသောင်ပြင်လေးအပေါ် ခြေချမိသည် နှင့် အုန်းမောင်းသံသည် လည်း ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကာ ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို တိတ်ဆိတ် သွားစေလိုက်သည် ...

ဆွင့်အနံ့ရှိက အရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသည် နှင့် တောင်တက် ကျောက်လှေကားကြီး၏ အစကို တွေ့လိုက်ရ၏ ...

ကြီးမားသော ဤတောင်ကြီးအတွက် ဖောက်လုပ်ထားတဲ့ လှေကားထစ်တွေက ဘယ်လောက်တောင်မှ များ လိုက်မလဲ ...

လက်တစ်ဖက်က ငါးအစိမ်းတစ်ကောင်ကို ကိုင်ကာ

လှေကားထစ်အတိုင်း တက်လာခဲ့သော ဆွင့်အနံ့ရှိသည် နှစ်ရက်ကြာမြင့်သည် အထိ လှေကား၏ အဆုံးကို မမြင်တွေ့ရသေးပေ ...

နောက်ထပ်နှစ်ရက်မြောက် နေဝင်ရိုးရှိ၏ အခိုက်အတန့် ရောက်မှသာ လှေကား၏ အဆုံးကို မြင်တွေ့ရတော့သည် ...

လေးရက်ဆက်တိုက် တက်ခဲ့သော လှေကားထက်တွင် ရပ်ကာ
အောက်ကိုငုံ့ကြည့်မိသည့် အခိုက်အတန့်သည် ဆွင့်အန့်ရီအတွက် တစ်
စုံတစ်ခုကို နားလည်စေ၏ ...

အောက်မှာ ရှိတဲ့ အရာတွေက ဘယ်လောက် သေးငယ်လိုက်သလဲ ..

ဒီလိုပဲ သူ့မိသားစုကို သတ်သွားခဲ့တဲ့ သူတွေရဲ့ အမြင်မှာ လည်း ငါ
ဟာဘယ်လောက် သေးငယ်ခဲ့လိမ့်မလဲ ...

"မင်း ရောက် လာပြီလား ... "

ဆွင့်အန့်ရီက အတွေးနယ်လွန်နေသည့် အချိန်တွင်

ထိုစကားသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ...

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနဲ့ စင်ကြယ်ဟန်ရသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ...
မျက်လွှာကိုချကာ ခြေအစုံရပ်နေ၏ ...

"ကျွန်တော့်ကို သိလို့ လား ... "
